

Og nu står de lande, der har gennemgået en demokratiseringsproces, altså og banker på, fordi de gerne vil være medlemmer af forsvarsalliancen, og det skal Danmark naturligvis være helt og aldeles åben over for, og det er også den opfattelse, jeg i dag har fået indtryk af at et meget stort flertal i Folketinget går ind for.

Det er en meget lang dagsorden, der nu er foreslået, nok lige på kanten af, hvad dagsordener skal indeholde. Til gengæld indeholder den netop de ting, som et flertal i Folketinget i dag har anbefalet og plæderet for. Og naturligvis kan Dansk Folkeparti stemme for den – det er klart – for den indeholder jo mange gode synspunkter, som har været gennemdrøftet her i dag, og som vi kan bakke op.

Så vi stemmer altså for dagsordenen.

Må jeg så til allersidst sige, at efter at jeg har hørt lidt på debatten om forholdet mellem de partier, der fremsætter et dagsordensforslag, og de partier, der stemmer for det, må jeg altså sige, at også jeg synes, det er underligt, at der i 1997 er partier, der modsætter sig, at et parti gerne vil være med på den dagsorden. Jeg forstår det ganske simpelt ikke, og det er ikke, fordi jeg overhovedet har taget kontakt med nogen om at være med på denne dagsorden. Men jeg synes altså, at både den sag, som bliver behandlet nu, og den forrige sag burde medføre, at så stort et flertal som overhovedet muligt stod bag dagsordenerne, og det synes jeg man skal skrive sig bag øret, for alt andet er faktisk barnagtigt.

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan jo ved afslutningen af debatten konstatere, at højrefløjen i dansk politik og måske især de, der ligger helt til højre, f.eks. fru Pia Kjærsgaard, glæder sig såre over forløbet af denne debat.

Højrefløjen har jo også i alt væsentligt fået sine ønsker opfyldt, hvilket hr. Enggaard bekræftede tidligere i debatten; han var såmænd dårligt nok i stand til at udtænke mere, som han kunne ønske sig.

Jeg synes, det burde give Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet stof til eftertanke, at højrefløjen i dansk politik kan stå med den alenlange dagsorden i hånden og hovere over for det folketingsflertal, der i sin tid vedtog de dagsordener, der var vendt imod atomvåbenoprustningen. Jeg synes, det burde give stof til eftertanke i partier, der har haft deres rod i fredsbevægelsen. Jeg synes, man har lært beklagelig lidt af historien. Og den danske regering er

ikke engang i stand til at forklare, hvad den vil i de forhandlinger i NATO, som den så gerne vil deltage i.

Jeg er absolut også tilhænger af, at Danmark får lov til at ytre sig, men når man nu kæmper for at få lov til at sige noget i internationale forsamlinger, vil det da være fornuftigt, at man så også har noget at meddele. Men vi har i dag for gæves spurgt regeringspartierne, hvad de mener om de forslag, der er stillet om, at Rusland skal tilbydes juridisk bindende aftaler, således at Rusland kan føle sig tryk, og det spørgsmål har den danske regering ikke kunnet besvare.

Og hvorfor har den ikke kunnet det? Fordi den ønsker at forbeholde sig adgangen til at føre atomvåbenforstærkninger frem på polsk territorium. Den mulighed vil den ikke afskrive sig. Der er Danmark åbenbart enig med USA.

Men det er altså høgenes synspunkt, man har indtaget, og det er beklageligvis den danske regerings konklusion i denne debat, men så må vi sige:

Hvis Rusland påtvinges aftaler på det grundlag, som den danske regering og den amerikanske regering nu står sammen om, altså det grundlag, at Rusland må forstå, at dette her i virkeligheden er til gavn for dem selv, som det er blevet udtrykt under debatten, og at Rusland må forstå, at Rusland ingen vetoret har mod noget som helst, hvis der påtvinges Rusland aftaler af en sådan art, så bliver det aftaler, som i Rusland vil blive opfattet på samme måde, som Versaillestraktaten i sin tid blev opfattet i Tyskland, og så vil den russiske regering, som underskriver sådanne aftaler, blive udsat for det samme som det, der skete i Tyskland i 1920'erne og i 1930'erne: at der opstår en dolkestødslegende, nemlig den årsagsforklaring, at de mennesker, som underskrev den aftale med Vesten, var landsforrædere, som solgte Ruslands sikkerhedsinteresser.

Det, man er ved at aftale, er en ny Versailles-traktat, og det, man dermed skaber, er grundlaget for en tragisk gentagelse af de begivenheder, som fandt sted i Tyskland i 1920'erne og i 1930'erne, hvor man påtvang det slagte og ydmygede land, det land, som lå i ruiner efter Første Verdenskrig, en orden, som det ikke kunne leve med, og som nazisterne så kunne bruge som grundlag for at skabe Det Tredje Rige. Og nazisterne står også klar i Rusland; der er i dag en vældig nationalisme og fascisme og nazisme i Rusland.